

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות ויחי - שמות תשפ"א ♦ עלון מס': 56

השגחה שבועית

בואו נצא בריקוד

מאז שהתחלתי למסור בקו את 'הביטחון היומי' אני מודה מאוד לכל מי שבא לספר לי סיפור, אבל הסיפור הבא הוא לא רק בשביל לספר בקו, הוא בשביל לצאת בריקוד ולשיר בהתרגשות "מי כעמך ישראל!"

ב'צאת הנוכה' פנה אלי יהודי תושב ביתר עילית, כולו קורן מאושר וסיפר לי כך: הוא נקלע לחובות עצומים והרגיש שהוא חייב למצוא צינור כדי למשוך לו פרנסה משמים. לפני זמן קצר החל לעסוק בתיווך דירות, ובמקביל שמר מכל משמר על שעת השיעור היומי, שמתקיים בבית מדרש בביתר בכל ערב בשעה תשע.

לפני כמעט שבועיים - סיפר - עמדתי לסגור עיסקה רצינית, שרווחיה הסתכמו בעשרים אלף שקל. היו כמה עניינים שדרשו בירור, וכן היה עלי לטפל בכמה פרטים קטנים כדי להתאימם לדרישות הקונה, ולכן התעכבתי בירושלים. תכננתי לצאת לביתר בשעה 8:15 בערב וכך להספיק את השיעור.

למעשה, ב- 8:15 היה עלי לגמור מספר גימורים, ובסופו של דבר הפסדתי את השיעור. תירצתי לעצמי שגם פרנסה זו מצווה, והבטחתי לעצמי להשלים ביום המחרת את הלימוד של אותו יום. סיכמתי עם הצדדים שלמחרת בבוקר נסיים את העסקה עד הסוף.

למחרת, התפללתי שחרית במניין הקבוע שבו אני מתפלל, בשעה 7:30. הפלאפון שלי סגור לחלוטין בשעת התפילה, אבל ביום הזה התרתי לעצמי לצאת החוצה ב'אשרי' יובא לציון! ולהתקשר לקונה כדי לשאול אותו מה קורה.

חיכיתי לשמוע את סוף הסיפור, והאיש מסיים בהתרגשות ובשמחה רבה: תשמע מה היה, העסקה לא נגמרה בסוף... חזרתי הביתה ואמרתי: ברוך השם! קבלתי ליטוף מהשמים! הקב"ה הראה לי: בני חביבי, אני אוהב אותך! אני רוצה ללמד אותך אחת ולתמיד, 'אין אדם שומע לי ומפסיד!' אף פעם לא תפסיד מללמוד שיעור, אף פעם לא תפסיד מתפילה כראוי עד סופה.

אני מלא הכרת הטוב לבורא עולם שלימד אותי את הלימוד הזה.

כשמעתי את הסיפור פשוט בא לי לצאת עם ריקוד של "מי כעמך ישראל"

למחרת סיפרתי לשכני את הסיפור, והוא הזכיר לי את דברי רבינו יונה בשערי תשובה פרק ב':

וכאשר יקבל האדם את מוסר השם, וייתבי דרכיו ומעלליו, ראוי לו שישמח בייסוריו, לפי שהועילוהו תועלות נשגבות, ויש לו להודות לשם יתעלה עליהם כמו על שאר ההצלחות.

האברך היקר הודה ושמח על הליטפה משמיים כמו על אחת ההצלחות הגדולות שלו בחיים.

נראה לי, שכל מי ששומע את הסיפור גם יצא יחד אתי בריקוד של "מי כעמך ישראל!"

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

ביקשתי וקיבלתי!!

להעביר את החיים, כשאין צורך להרים מבט לשמים ולבקש 'אנא השם הושיעה נא'. אוי ואבוי אם החיים יזרמו בלי שום פנצ'רים ולא תהיה סיבה לקרוא להשם הושע נא.

אחד הדברים שמטרידים מאד את מי שנקלע למצוקה, זה הסעיף של התפילות. עומד יהודי ומצפה לישועה. מתפלל ומתפלל, מאמין שהוא לבדו עשה, ומאת השם היתה זאת, ולכן הוא פונה לשומע תפילות. כמה תחינות התחנן והפציר ובכה ועדיין לא נושע. מה הפשט בזה? למה הוא לא נענה?

בין ההסברים הקיימים נוכל להביא את ההסבר הבא: יש פעמים שתינוק רוצה מאד כדור קטן נוצץ ומבריק הנראה כסוכריה מתוקה, אך למעשה הוא מלא ברעל להשמדת חרקים למיניהם. הוא בטוח שיתענג מאד אם יכניס את "הסוכריה" לפיו, אבל אביו יודע את גודל הסכנה, ומונע מבנו הקטן את מה שנראה בעיניו טוב ומתוק. עם זאת הוא אינו מתעלם מהצרחות של התינוק, וכדי להרגיע אותו הוא נוהג לו ממתק אמיתי ומשובח.

בנמשל - יכול להיות שהדבר הגשמי שאנחנו מבקשים לא ניתן לנו כדי למנוע מאיתנו נזקים והפסדים. ובכל זאת, היהודי כל כך מבקש... המלך הטוב נענה לתפילות בדרכים אחרות, ונותן לאדם מתנות גדולות שהוא לא חשב עליהן. ביקש כסף וקיבל בריאות, ביקש בריאות וקיבל נחת, כדבריו הנפלאים של רבינו יונה בפסוק הנ"ל "תוחלת צדיקים - שמחה".

ואם לא יגיע הענין שמיחלים עליו, תהיה צדקת התוחלת, סיבה לתועלת ולחסדים, רבים ונכבדים מן הענין אשר ביקשו נפשם. פירוש:

אם מבקשים ולא מקבלים, רבינו יונה מגלה לנו סוד מן השמים, דע לך שמקבלים ממתקים אחרים רבים ונכבדים ממה שמבקשים. כדאי להתבונן ולהודות על כל הדברים הנפלאים שכן מקבלים, כי זאת היא האמת, אנחנו מקבלים מתנות בכל עת ובכל שעה, וגם הקושי הוא מתנה, ועל הכל אנחנו מודים לך ומברכים אותך, יתברך שמך בפי כל חי.

(מתוך שיעור 36 בספר חובות הלבבות)

לכל מה שבא עלינו, יש מטרה - כמו שאומר הנביא (ישעי' פרק מ"ח) "מלמדך להועיל". אנחנו נמצאים כאן בעולם כמו תלמידים. יש ספר הדרכה ברוח, "מדריךך בדרך תלך", והוא התורה והמצוות, ויש גם קורס פרטי, של אימון אישי, שנמסר לנו ישירות מלמעלה בדמות המאורעות שעוברים עלינו. כשזוכרים זאת יש לנו היכולת לקבל ברוגע את התפוחות החיים והנסיגות. החכמה היא לחפש את התועלת, ללמוד את הקורס הפרטי שמעניקים לנו מן השמים. ככל שנעשה זאת מוקדם יותר, כך נחסוך יותר צער ומכאוב. בפסוק הבא הנביא מבטיח חיים רגועים: "לו הקשבת למצוותי - ויהי כנהר שלומך", יש הרגשה של שלימות בעניינים הגשמיים כמו נהר זורם בנחת ובשלום. זה לא שאין מצוקות אף פעם, אלא גם כשקורה מה שקורה - זוכים לרוגע. לא נכנסים לרגשות קשים של חוסר אונים ואיבוד ח"י, אלא יש כוחות להתמודד במקום להתמוטט, לעבור את הקושי ולראות ישועות. זוכרים שמנוהלים באופן הטוב ביותר על ידי המנהל הראשי שזוכר אישית וסולל דרך לכל נברא כדי להגיע להכי טוב. עוד דבר טוב מרוויחים - 'תקווה', כיוון שהמנסה יתברך הוא כל יכול, וכל מצב יכול להשתנות ברגע אחד. כל נסיון הוא שיעור פרטי. לפעמים המוסר אורך דקה אחת, יש שלוקח כמה שעות או כמה ימים, ויש גם חמש שנים ויותר. אבל הכל נתון לשינויים מרגע לרגע. השם משפיל גאים ומגביה שפלים ברגע אחד.

כשממצאים בתוך קושי, התפילה נובעת מעומק הלב בצורה שבאופן רגיל לא מגיעים אליה. זאת היא מתיקות מיוחדת של אהבה נסתרת. שלמה המלך אומר בחכמתו: (משלי פרק י' פסוק כ"ח) "תוחלת צדיקים שמחה". התוחלת עצמה, הקיווי והתפילה, הם עצמם שמחה, וכבר על ידם משיגים את התועלת מהצער. מה זה משנה באיזה מצב נמצאים? העיקר שמסתכלים עלינו משמים ודואגים לנו בתמידות בטיפול אישי.

ישנם כאלה שחולמים על חיים רגועים בלי טלטלות ובלי התמודדויות. לו יצויר שאכן יקרה כדבר הזה, באיזו שטחיות עלולים

השיעור נמסר ביום חמישי וניתן לשומעו בשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה)

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארח ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 1-605-31-31-719 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבליה 033-696-766

מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריט הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

הדירה חיכתה שנה

אני גר במונטריאול שבקנדה. לפני חמש שנים התכוננתי לחתונתו של בני בכורי. ביקשנו לשכור דירה ממלול בתי עבור הזוג הצעיר, אך התברר שבעל הדירה מכר אותה, ומישהו כבר גר בה. כאשר התעניינו אצל הקונה אודות הדירה, הוא אמר כי קנה אותה על מנת למוכרה. כרגע הוא מוכן להשכיר לנו את הדירה למשך שנתיים בלבד, כי אחרי כן הוא מתכוון לממש את הנכס במחיר גבוה מדי בשבילנו.

הדירה התאימה לנו מאוד. החלטנו שגם שנתיים הן תקופת זמן יפה לתחילת החיים, וחתמנו חוזה עם הגבלת זמן. כעבור שנתיים וחצי התקשר המשיכיר להזכיר שתקופת החוזה תמה, והוא עומד למכור את הדירה. עדיין לא נמצא קונה, אבל ברגע שיימצא על הזוג לצאת מיד. הסכמנו ואמרנו לו שבינתיים נמשיך לשכור את הדירה, ומיד כאשר הוא ימצא קונה נצא מהדירה.

עברה עוד חצי שנה, ועדיין לא מצאנו דירה. בתשרי, אחרי החגים, הודיע לנו בעל הבית שהוא מכר את הדירה והקונה רוצה להיכנס בעוד כמה שבועות. בשבילנו כמה שבועות היו זמן קצר מדי בשביל להתארגן, אבל ניסינו להסתדר עם זה איכשהו. ב"ה באותו זמן בני חגג את הולדת בנו השני למזל טוב, כך שלעת עתה היו הזוג עם ילדיו אצל ההורים. המשכנו לחפש ולחפש דירה מתאימה, אבל היא לא הגיעה. הקונה הלחיץ אותנו לפנות את החפצים מהדירה, ואנו גם ידענו שהצדק איתו, וכך התחלנו לארוח את התכולה בלי לדעת לאן הולכים וציפינו לישועה.

החלטתי להשתדל וסיפרתי לכולם שאני מחפש דירה עבור בני. עיקר ההשתדלות היתה, שהרמתי יד לשמיים וביקשתי מהקב"ה שישלח דירה מתאימה. באחד הימים, בהיותי מלמד בחיידר, ישבתי ליד מגיד שיעור בהפסקה ואמרתי לו: "אתה גר ברחוב הסמוך לי, אולי יש לך מושג על דירה להשכרה באזור?"

הוא אמר שליד הבית שלו ישנן שתי דירות ריקות, אין יוצא ואין בא. יתכן שאוכל לשכור אותן, אך אין לו מושג מיהו בעל הבית. ביקשתי מחבר שמתמצא בחיפוש כתובות שימצא לי את בעל הדירה לפי הכתובת, וכך השגתי מספר טלפון. התקשרתי והוא לא ענה.

המשכתי בהשתדלות עד כמה שלא יד. הלכתי לבנין שבו שתי הדירות הריקות. ראיתי אור באחת מהן, אך כאשר דפקתי איש לא ענה. דפקתי גם אצל הדירות הסמוכות, ושאלתי את הדיירים אם הם רוצים למכור את הדירה שלהם. אף אחד לא רצה.

ירדתי למטה, הוצאתי דף ניר ורשמתי בכתב ידי: אנו מעוניינים לקנות את הדירה שלכם. ציינתי את הפרטים שלי ומספר טלפון בתקוה שבעל הבית יחזור אלי.

כעבור יומיים עברתי שוב ליד אותו בנין, בדקתי בתיבת הדואר וגיליתי שהמכתב שהנחתי שם כבר איננו. מישהו לקח אותו. יומיים אחר כך התקשר אלי גוי שהיה בעל הדירה. הוא אמר שהוא נמצא כאן ומחכה לנו. הגענו ושמענו ממנו שיש לו כאן בבנין שתי דירות והוא מעונין למכור את שתיהן במחיר טוב. הסכמנו. נותרו לנו שתי בעיות. האחת - מרגע שמסכימים לקנות דירה עד שקונים אותה בפועל אחרי כל הבירוקרטיה עם הבנק עובר זמן, ואנחנו לחוצים מאד, והשניה - הגוי מתגורר בדירה והבית מלא בחפצים, ואורך זמן לפנות הכל.

לשתי הבעיות היה פתרון מידי - הגוי אמר שהוא מוכן להראות לנו את הדירה השנייה, הריקה, בקומה התחתונה, ואם נרצה, הוא מסכים שניכנס לגור בה מיד. הוא פתח בפנינו את הדירה, והנה פלא - דירה נאה, נקיה, מרווחת ונעימה מקדמת את פנינו, כאילו היא רק חיכתה לבני ולמשפחתו היקרה. נשאר רק להכשיר את המטבח. זהו זה. נושענו. ביום המחרת כבר נכנסה המשפחה הצעירה לגור בדירה.

שאלתי את הגוי: מתי ראית את המכתב שלי בתיבת דואר? ענה לי הגוי: האמת היא שהיום איני גר כלל כאן במדינה, וכבר לפני שנה רציני למכור את הדירה. הגעתי לכאן לכמה ימים בשביל לטפל

חניה במתנה

יצאתי ברכב לכיוון גאולה בשעות הבוקר. למצוא שם חניה בשעות אלו זה לא קל, ולכן התקשרתי לחבר שנמצא באזור, אולי הוא יוכל לתפוס לי חניה. "התקשרת אלי ממש בהשגחה פרטית", מתרגש החבר, "ברגעים אלה אני עומד לצאת מהחניה, ומתעכב כאן במיוחד בשבילך. כשאראה אותך עם הפיגו השחורה שלך, אפנה את השטח, ואתה תיכנס לחניה במקומי". "תודה", אמרתי, ונהייתי מכך שהחבר אף זכר איזה רכב בדיוק יש לי. הוא מסר לי פרטים מדויקים על מיקומו, ואני יצאתי לכיוון.

הגעתי למקום הנכון, והנה אני רואה שהחניה כבר תפוסה במכונית פיגו בצבע שחור. כן, יש עוד פיגו שחורה בעולם חוץ משלי. החבר שחנה שם לפני כן היה בטוח שהפיגו הזאת היא שלי, ראה את היהודי עם האוטו נכנס, ופינה לו מקום. כך קיבל יהודי אחר מתנה ממשמים, חניה מהירה, בלי שידע איך ארגנתי לו את זה.

אני מקווה שהדבר ייחשב לי לחסד: נטלתי חלק בתכנון השמימי, לפנות חניה ליהודי שלא הכרתי.

(הביטחון הימי 40)

האבידה חזרה בזמן

שמי מרדכי דן, ואני מתגורר בלונדון. יום אחד מצאתי מתחת לארון הספרים, בחדר השני של בית המדרש 'קהל חרדים', ארנק ישן שיש בו סכום כסף גדול. לקחתי את הארנק ותליתי מודעה של השבת אבידה על סכום כסף שניתן לקבלו על פי סימנים, אבל אף אחד לא בא לדרוש את הכסף. עברו כמה חודשים, ומשראיתי שאין לאבידה דורשים החלטתי ללכת לדיין ולשאול אותו מה לעשות. אחרי תפילת שחרית פגשתי באחד מהמתפללים המבוגרים בבית המדרש, וכיון שיצאנו ממש ביחד מבית המדרש, והלכנו לאותו כיוון, הרגשתי שמן הראוי להחליף עימו כמה מילים. סיפרתי לו שאני עומד לגשת לדיין, כדי לשאול אותו אודות הארנק שנמצא בחדר שני בבית המדרש.

"הארנק בחדר השני?" שאל הזקן, "מה אתה אומר?! אני חושב שזה שלי. פעם אחת, בשבת בלילה, גיליתי את הכסף בתוך המעיל, ולכן נכנסתי לחדר השני, ניערתי את המעיל ודחפתי את הארנק אל מתחת לארון. אחר כך שכחתי מזה לגמרי! סביר להניח שראיתי את המודעה שלך, אבל גם אז לא זכרתי מזה".

כל כך התרגשתי. כמעט לא יוצא לי לדבר עם מתפלל יקר זה, ובדיוק היום סיפרתי לו על התוכנית שלי. מה שמדהים עוד יותר הוא, שאצל ידידי המבוגר התרששה גניבה, ומצבו הכלכלי היה לחוץ מאד. הסכום ששב אלי דווקא עכשיו, עזר לו להתגבר על המצב הקשה. הקב"ה מקדים רפואה למכה.

(יום רביעי פרשת ויצא תשפ"א, לילה, סיפור 5. מספר 18432. אידיש)

סגולה למציאת דירה

שמי יוסל. כבר שנתיים שאני מחפש דירה לקניה באזור מגורי. המחירים הולכים וקופצים לגובה כל הזמן, הקירות בתי הצר והצפוף, תודה לקל, מאיימים לסגור עלי, ואני עדיין מחפש. בחודש תמוז תש"פ שמעתי על סגולה למציאת דירה - לקנות מזוזות מהודרות בשביל הדירה העתידית. אמרו לי שזו סגולת פלא. וההסבר לזה אולי שכשקונים דירה נכנסים לחובות עצומים, וכשמגיעים לקנות מזוזות כבר אין כסף לקנות מזוזות מהודרות. לכן קונים מזוזות לפני הכל.

או אולי משום דברי המדרש (פרשת אמור פרשה כז) שרוח הקודש אומרת מי הקדימני ואשלם, שתמיד הקב"ה נותן קודם את המתנה לאדם אחר כך הוא מבקש לעשות את המצוה, וכתוב שם במדרש, 'מי עשה לי מזווה עד

במכירה, אבל אז קיבלתי הודעה שאבי חולה ונסעתי להיות איתו. לפני כמה ימים הגעתי לכאן שוב כדי לטפל במכירה של הדירה, ואז מיד ראיתי את המכתב שלכם. רגע אחרי שראיתי את המכתב התקשר עוד משהו להתעניין בנס, אבל אתם הייתם ראשונים. לכן הקדמתי אתכם. הדירה הזאת צמודה מצידה האחורי לצד האחורי של הדירה שלי. גם סידרנו עירוב כדי שנוכל לטלטל בין הדירות בשבת. בקיץ האחרון, עם התפשטות הוירוס ברחבי המדינה, לא אפשרו לנו כל כך לצאת מהבתים. בתי מדרש והמקוואות היו סגורים, והמקום היה לנו למשיב נפש, שעה שהקמנו מקוה בדירה. מים חמים משכנו מהדירה שלי לדירה ההיא על ידי צינור, שנוכל לטבול ולהתכוון לתפילה כדבעי ובנחת. עתה התברר שבשעת קניית הדירה עוד לא ידענו איזו מתנה מיוחדת קיבלנו מן השמים.

(מוצאי שבת פרשת וישב תשפ"א, סיפור 1. מספר 18743. אידיש)

שתי חנוכיות מאירות

מספר האברך היקר ר' נטע סלונים מבית שמש:

ר' לוי שיחי' מצא את עצמו ביום ראשון, נר שלישי של חנוכה, מחכה בביקור חולים' לבשורה טובה. הוא היה בטוח שעד שיגיע זמן הדלקת נר חנוכה הוא כבר יהיה בביתו שבבית שמש, או לכל הפחות בבית הוריו שבירושלים. כיון שכך הוא לא דאג להביא עימו נרות. בסופו של דבר התהלך התארך, ובשעה שתיים עשרה בלילה עמד ר' לוי, וחשב מאיפה יוכל להשיג נרות חנוכה. הוא נזכר בר' מיכל אייזנבך, חברו, שתמיד ער בשעות כאלו והתקשר אליו. "תוכל להביא לי נרות חנוכה לביקור חולים?"

"מה השאלה?" קרא ר' מיכל בשמחה של מצוה, "אני כבר בדרך אליך". עתה ניגש ר' לוי לאחד מאנשי הצוות בבית חולים ושאל אותו: "איפה אוכל להדליק נרות חנוכה?"

"כבר כבר אסדר לך את זה. זאת מצוה גדולה", ענה האיש, וכמבין דבר מתוך דבר, הלך להביא לו נרות חֶלֶב והניח אותם בצורה מסודרת על דלפק הקבלה.

ר' לוי הודה לאיש הצוות ויצא החוצה לחכות לר' מיכל. החבר המסור הביא לו ערכה מושלמת מכל הלב, מגורה עם בזיכי זכוכית, פתילות ושמן זית, נר שעה וגפרורים. הכל למהדרין מן המהדרין.

עמד ר' לוי וחשב מה יעשה, יש לו כבר נרות מבית החולים, משהו טרח במיוחד בשבילו, אבל הנרות של ר' מיכל מהודרים בהרבה, ממש כאילו הוא מדליק בבית. בסופו של דבר החליט להציב את הנרות בפרוודור החיצוני של בית החולים בהסכמת השומר.

ר' לוי הציב את החנוכיה בחוץ, מזג את השמן, השחיל את הפתילות, הניח את הערכה כולה על הגדר, ונכנס פנימה, לתוך המבנה, להתכוון למצוה. במקום כמו 'ביקור חולים' יש משמעות עמוקה למילים 'יהיו זרעי זרע זרעי תלמידי חכמים וחסידים'... הוא אמר את הייה רצון' ככוונה גדולה, ובשעה שתיים עשרה וחצי יצא החוצה בדחילו ורחימו, להדליק נר חנוכה.

בפרוודור, ליד הנרות, הוא מגלה שני יהודים. אחד בכיסא גלגלים, והשני מוביל אותו. "תראה איך השם אוהב אותי!" הוא אומר, "כל כך התפללתי להקב"ה שיזמין לי נרות חנוכה מהודרים. והנה, ברוך השם!" עודו מדבר ור' לוי ניגש אל הנרות.

"זה שלך?" שאל היהודי בכיסא הגלגלים. הבעות פניו התחלפו בבת אחת. קודם הוא נראה המאושר עלי אדמות, ועכשיו נסער מהעובדה שהנרות אינם מיועדים לו.

ר' לוי הבין שמהו קורה כאן ולא ענה מיד, והיהודי סיפר: "עברתי היום ניתוח ברגל, ועכשיו, בלילה, אשתי נכנסה לבית חולים. אני מגיע לכאן הישר אחרי הניתוח, ועדיין לא הדלקתי נרות חנוכה".

"תירגע", ענה ר' לוי, "הנרות האלו מיועדים לך! הכינו לי בפנים נרות חנוכה, ואני כבר הולך להדליק אותם". ר' לוי לקח שמן זית כדי להוסיף לנרות החלב, ופנה להדליק נרות בפנים.

שני היהודים היקרים זכו להדליק נרות חנוכה. עכשיו תארו לעצמכם שגוי היה צריך להדליק נרות חנוכה. מה הוא היה עושה בכזה מצב? נותן את נרות החלב לחבר, ואת בזיכי השמן לוקח לעצמו. אבל כאן זה הפוך. ר' לוי ויתר על הידור מצוה, העיקר לעשות חסד עם יהודי! אח, איזה אור של נתינה הפיצו הנרות הללו!!!

(הביטחון הימי 49)

שלא נתתי לו בית. ואדם שאומר להקב"ה: דבר ראשון אני רוצה כבר להזמין את המזוזה לפני שנתת לי את הדירה, ודאי הקב"ה מחזיר לאדם בכפל כפליים. בררתי על סופר סת"ם מומחה ברמה גבוהה וירא שמים, ובראש חודש אלול הזמנתי מזוזות מהודרות, הכי מהודרות שאפשר. ביקשתי שיכתוב לי כמות של מזוזות שתתאים לדירה הגדולה שאני אמור לקנות, עם מספר חדרים תואם לציפיותי, והוא אמר לי שאחרי החגים הוא יתחיל בעבודה. את הסכום הנכבד שיהיה עלי לשלם עבור המזוזות נתתי למשמרת אצל אדם נאמן על שנינו, כדי שמבחינתי ייחשב הדבר שכבר שילמתי על המזוזות. לפני ראש השנה, אחרי שנתיים של יובש מוחלט, קבלתי הצעה הגיונית של דירה, אבל לא מספיק מתאימה. בין ראש השנה ליום כיפור קיבלתי עוד הצעה, ואחרי סוכות, בראש חודש חשוון, הגיעה ההצעה הטובה ביותר לדירה מצוינת במחיר מצוין באזור שלי. חתמנו חוזה. ברוב התרגשותי התקשרתי לטופר סת"ם ושאלתי אותו מתי הוא התחיל לכתוב את המזוזות בפועל. התשובה שלו הדהימה אותי. הוא התחיל בעבודה מיד אחרי סוכות, משהו כמו יומיים-שלושה לפני שמצאתי את הדירה.

סגולה בדוקה ומנוסה!

(יום שני פרשת וירא תשפ"א, לילה, סיפור 3. מס' 16094)

כמוש חתן

שמי ירחמיאל שפרברג מקרית יואל באמריקה. באחד מימי שישי יצאתי לטופר כדי לערוך את הקניה לכבוד שבת. לא היה לי כסף. שאלו אותי בבית איך כוונתי להסדר, והתשובה שלי הייתה: "הי יעזורי".

כמנהגי, מילאתי עגלה גדולה, כי הקניה של ערב שבת זאת הקניה השבועית בכלל, שבה אנחנו ממלאים את הארונות לכל השבוע הבא עלינו לטובה. לא קימצתי במאומה, הוספתי כמה דברים מיוחדים בשביל עונג שבת, וניגשתי לקופה. אשתי התקשרה ושאלה איך אני מסתדר, ואמרת לה שאני כבר בקופה והי יעזור. עשה רושם שאצטרך לשלם כמאתיים דולר.

סיימתי את השיחה, ובחור אחד ניגש אלי ואמר לי: "אולי אתה לא זוכר אותי, אבל כשראיתי אותך נזכרתי שפעם הסעת אותי בטנדר והיה לי רק סכום קטן כדי לשלם לך על הנסיעה. אני חתן, וברצוני לשלם את כל החובות עד לחתונה שלי בעוד שבועיים. איני גר כאן, וברוך השם שפגשתי אותך".

הבחור החתן הוציא מכיסו סכום של קצת יותר ממאתיים דולר, הסכום המדויק (!) שהוצרתי לשלם על הקניה לכבוד שבת קודש.

(מוצאי שבת פרשת וישלח תשפ"א, סיפור 1. מספר 18635. אידיש)

משבעה חודשים לחודש אחד

אברך מביתר עילית מספר:

הוצרתי לעבור טיפול שיניים מורכב בהדסה עין כרם. העסקנים המליצו לי לעבור את הטיפול בבית החולים 'הדסה עין כרם'. כשראיתי שאוכל לקבל תור לבדיקה רק בעוד חודשיים-שלושה, ביקשתי מעסקן שיסדר לי תור, והנה הוא הודיע לי בחדוה שסידר לי תור לעוד שבוע, על הבוקר.

שמחתי שלא אצטרך לחכות לחינם, ובאתי למחלקה מצויד בכל המסמכים הדרושים, אלא שבמזכירות נאמר לי שהתור לא תקף. מה עשיתי? אמרתי 'מוזמר לתודה'. הן בטוח שזה חסד גדול מאת הבורא יתברך שהתור שלי התבטל.

במזכירות ראו איך התכוונתי עם המסמכים והגעתי בעצמי עם השיניים המשוועות לטיפול, ריחמו עלי ונתנו לי מיד תור חדש לאותו יום. עד שסידרו הכל ועד שניתן אישור, הגיע התור שלי בסוף כל התורים. נכנסתי לרופא וקיבלתי בשורה טובה - שדי לי בטיפול אחד כדי לסדר את כל השיניים, ובשורה לא נעימה - שהתור הבא הוא בעוד שבועה חודשיים...

נו, איני נבהל מדחיות. הכל לטובה. קיבלתי את הבשורה ברוגע, ולפני שיצאתי מהמרפאה הגיע פתאום אדם במרצתה ואמר: שכחתי קודם לעדכן שהרופא אמר לבטל את התור שלי.

המזכירה קיבלה את הדברים ומיד קבעה לי תור לעוד חודש במקום לעוד שבועה חודשיים. שוב מצאתי את עצמי מודה להשם, והפעם על חסד נגלה ונראה.

(הביטחון הימי 16)

